

Replika k tématu

V zájmu bezpečnosti je nutné zasáhnout do svobody vyznání a zakázat islám

V dnešní době, kdy dochází čím dál tím více k násilnostem a teroristickým útokům, které jsou spáchány na základě islámské ideologie, je jasné že spousta lidí by ocenila zákaz této ideologie na našem území. Tento zákaz si ovšem nesmíme spojovat s celkovým zánikem této ideologie. Tím, že se některá ideologie zakáže, tak to neznamená, že úplně zanikne, jelikož vnitřní přesvědčení lidí a jejich víra se nedá zahubit pouhým zákazem ze strany státní moci. Dále bych také chtěl upozornit na možnost špatných závěrů, které si mnoho lidí vytvořilo v souvislosti s islámem. Je pravda, že teroristické útoky jsou páčány islamisty, jejichž vnitřní přesvědčení je založeno na stejném základu, tedy Koránu, jako ostatních vyznavačů islámu, nicméně je nutné rozeznávat tzv. *radikální* a *umírněné* islamisty. Radikální islamisté tvoří pouhý zlomek vyznavačů tohoto náboženství a vyznávají hlavně násilné pasáže Koránu a vyžívají se v utrpení nevěřících. Toto radikální jádro ovšem musíme plně oddělit od ostatních muslimů, kteří v mnoha zemích na světě pokojně vyznávají svou víru pokojným způsobem.

V této replice se tedy pokusím vyvrátit tvrzení, že je možné v zájmu bezpečnosti zasáhnout do svobody vyznání a zakázat islám. Toto tvrzení se pokusím podpořit několika tvrzeními, která vychází z podání mé kolegyně. V prvé řadě opět zrekapituluji hlavní složky náboženské svobody a následně si je podrobněji identifikujeme v souvislosti s podáním. Dále se pokusím blíže popsat usnesení Ústavního soudu a podpořit tak svou argumentaci. Následně se budu zabývat úryvky, které byly uvedeny v podání a v neposlední řadě se budu věnovat možnosti aplikace Evropské judikatury na zásah do svobody vyznání.

Je velice důležité poznamenat, že právo na svobodu myšlení, svědomí a náboženského vyznání je zakotveno nejen v Listině základních práv a svobod, která je součástí ústavního pořádku ČR, ale toto právo je také zakotveno v několika mezinárodních dokumentech. Nejvýznamnějším z nich je jednoznačně Všeobecná deklarace lidských práv jímž je Česká republika signatářem. V této deklaraci, respektive v článku 18 deklarace, je stanoveno: „Každý má právo na svobodu myšlení, svědomí a náboženství; toto právo zahrnuje v sobě i

volnost změnit své náboženství nebo víru, jakož i svobodu projevat své náboženství nebo víru, sám nebo společně s jinými, ať veřejně nebo soukromě, vyučováním, prováděním náboženských úkonů, bohoslužbou a zachováváním obřadů.“ Toto právo je tedy zakotveno jak mezinárodními, tak i vnitrostátními předpisy. V souvislosti s náboženskou svobodou si ovšem musíme od sebe zásadně oddělit hlavní dvě složky náboženské svobody. Rozdělujeme ji tedy na *Forum internum*, což znamená jekési vnitřní přesvědčení, a *Forum externum*, což je projev dané víry navenek. Jak již bylo správně v podání zmíněno, tak *nález ÚS ČR sp. zn. Pl. ÚS 18/98* tak práva ve smyslu *forum internum* není možné omezovat zákonem, a to v důsledku jejich absolutního charakteru. Dále také Ústavní soud zmiňuje, že veřejné projevy myšlení, svědomí, náboženského vyznání nebo víry však podle Listiny (a na rozdíl od jejich vnitřní podstaty) nepožívají *absolutní volnost projevu* jejich nositelů.¹ Dále je ovšem nutné dodat, že možnost jejich omezení jsou přípustná tehdy, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnosti státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a morálky. Omezení těchto práv může být učiněno jen zákonem a musí respektovat další obecné principy zakotvené Ústavou ČR a Listinou, zejména zákaz diskriminace.

Na základě tohoto nálezu je zřejmé, že vnitřní přesvědčení věřícího je absolutně neomezené a vnější projevy tohoto náboženství mohou být omezeny pouze za výše stanovených podmínek. Z toho plyne, že dané vnější projevy mohou být pouze omezeny, nikoliv zakázány, jelikož zde by došlo ke konfliktu s diskriminací, která je jedna z podmínek stanovených Ústavním soudem a Ústavou ČR.

Dalším problematickým argumentem, podporující možnost zákazu islámu je usnesení ÚS.² Toto usnesení je irelevantní, jelikož se primárně týká možnosti odmítnout očkování dítěte. „*Povinné očkování je v rozporu s vnitřní složkou jejich svědomí jako vnitřního normativního systému, resp. s jejich vnitřním přesvědčením sekulárního charakteru, které požívá stejné ochrany jako přesvědčení náboženské a nemůže být předmětem přezkumu ze strany správních orgánů.*“ Toto usnesení se tedy týká situace, kdy rodiče dítěte byli vnitřně přesvědčeni o tom, že je pro jejich dítě lepší se neočkovat na základě jejich zkušeností a přesvědčení. Ústavní soud jim v tomto vyhověl a dal tak přednost přesvědčení jedince před

---

¹ *nález ÚS ČR sp. zn. Pl. ÚS 18/98*

² *usnesení ÚS ČR sp. zn. I. ÚS 1253/14*

omezitelností ze strany státu, což spíše podporuje mé tvrzení o nemožnosti zákazu islámu, ale mluvíme zde v opravdu obecné rovině.

V podání jsou uvedeny jednotlivé úryvky, které mají podpořit tvrzení mé kolegyně. Použití těchto úryvků je nicméně naprosto nepřípustné, jelikož Příklady uvedené v podání jsou zavádějící a vytrhnuté z kontextu Koránu. V čtenáři tedy automaticky navozují pocit, že Korán je převážně násilný a islám je radikální. Korán sice v některých částech může vyvolávat pocit, že nabádá k utlačování jiných či snad zabíjení, nicméně tato tvrzení jsou pouze chybnou interpretací této části Koránu a vytržením z kontextu Koránu. Pro příklad uvádím další verše ze stejné části Koránu, která byla citována v podání.

„2:190 A bojujte na stezce Boží proti těm, kdož bojují proti vám, avšak nečiňte bezpráví, neboť Bůh nemiluje ty, kdož se bezpráví dopouštějí.“³

„2:195 Rozdávajte na stezce Boží, avšak nevrhejte se do zkázy vlastníma rukama! Konejte dobré skutky, neboť Bůh miluje ty, kdož dobré skutky konají.“⁴

Korán se v sуре 4 opravdu věnuje ženám, nicméně části uvedené v podání jsou opět vytržené z kontextu. Hned v prvním verši se můžeme dočíst, že bůh stvořil vás z bytosti jediné a stvořil z ní manželku její a rozmnožil je oba v množství velké mužů i žen. Tato část se opět dá vyložit několika způsoby. Dle mého názoru a názoru většiny muslimů se tato část vykládá v souvislosti s posvátností manželství a síly ženy šířit život a tedy uctívání maternity.

„4:1 Lidé, bojte se Pána svého, jenž stvořil vás z bytosti jediné a stvořil z ní manželku její a rozmnožil je oba v množství velké mužů i žen. A bojte se Boha, v Jehož jménu se vzájemně prosíte, a dbejte na pravidla o pokrevních svazcích, neboť Bůh zajisté nad vámi je pozorovatelem.“⁵

V následující části se hovoří sice o možnosti potrestání, nicméně toto potrestání musíme chápat jako možnou sankci, která by nastala v případě, pokud by nenastala skutečnost vylíčená v druhé větě. Pokud se tedy kajícím obrátí a polepší nechte je být. Tuto část tedy musíme chápat jako sankcionizační systém v případě porušení pravidla. Tento systém je znám i demokratickým systémům a podporují tak bezpečnost a právní jistotu demokratickým státům.

---

³ <https://www.koranoislam.cz/sura/2/page/10/>

⁴ <https://www.koranoislam.cz/sura/2/page/10/>

⁵ <https://www.koranoislam.cz/sura/4/>

„4:16 Ty dva z vás, kteří se toho dopustí, potrestejte! A jestliže se pak kajícně obrátí a polepší, nechte je být! A Bůh věru je milostivý ke kajícím a slitovný.“⁶

Stejně tak, jak jsou vytrženy z Koránu tyto násilné a diskriminující části, stejně tak by mohli být vytrženy i pasáže vstřícné, vlídné a dobročinné, které by zase v čtenáři navodili diametrálně odlišné pocity a podpořili by spíše mé tvrzení. Netvrdím, že Korán je psán pouze vstřícně a milosrdně, nicméně také zde nejsou pouze pasáže týkající se násilí a krutosti. I v Bibli můžeme najít pasáže, kde dochází k diskriminaci homosexuálů a považování jich za hříšníky, části ve kterých bible také není jen milosrdná a vstřícná, nicméně jako u každého náboženství záleží na správné interpretaci daného textu a vnitřního přesvědčení každého jedince. Je zde spousta křesťanů, kteří v minulosti i dnes páchají protiprávní činy, které činí na základě jejich víry a přesvědčení. To ovšem neznačí, že všichni křesťané mají stejné přesvědčení a křesťanství jako náboženství by se mělo zakázat.

Na závěr se dostáváme k judikatuře Evropského soudu pro lidská práva (ESLP), který ve své judikatuře stanovuje podmínky, které musí být splněny, aby vůbec mohlo dojít k omezení svobody vyznání. ESLP vytvořil jakousi trojčlennou analýzu, která se skládá z legality, legitimního cíle a nezbytnosti pro demokratickou společnost.

Legalitou se rozumí, že omezení svobody vyznání musí být v daném případě zakotveno národním předpisem. V Ústavě ČR je sice možnost omezení svobody vyznání, nicméně islám ve své podstatě nezpůsobuje šíření nesnášenlivosti a podporu násilí. Zmíněné úryvky v podání jsou pouze vytržené z kontextu a dle mého názoru tak objektivně nemůžeme tvrdit, že splňují předpoklady pro zásah státu do svobody vyznání a de facto tedy nesplňují podmínky legality.

Další podmínkou, která musí být splněna je podmínka legitimního cíle. V podání je opět tvrzeno, že tyto náboženské projevy, respektive úryvky koránu zmíněné v podání, jsou náboženské projevy, které ohrožují bezpečnost veřejnosti a zasahují do základních práv druhých. Opět si dovoluji tvrdit, že tento závěr je velice ukvapený a vychází pouze z několika úryvků z Koránu. Pokud by toto tvrzení mělo obstát, tak by měl být brán v potaz Korán jako celek, a ne pouze jeho úryvky vytržené z kontextu, jak zmiňuji výše při rozboru jednotlivých úryvků. Dovoluji si tedy tvrdit, že pouhé tvrzení, že některé části Koránu se mohou jevit jako ofenzivní a násilné, jsou předpokladem pro splnění této podmínky stanovené ESPL.

---

⁶ <https://www.koranoislam.cz/sura/4/>

Posledním krokem v aplikaci této trojčlenné analýzy dle ESPL je nezbytnost zásahu v demokratické společnosti. V podání se tato část odůvodňuje nedávno způsobenými teroristickými útoky, které byly způsobeny na území Evropy. Je zřejmé, že tyto útoky jsou nebezpečím pro společnost, nicméně to, že lidé, kteří tyto útoky činí, se hlásí k islámu, neznamená, že je nutno zakázat islám, respektive že je zde nutnost zásahu v demokratické společnosti. Tyto činy mají na svědomí již výše zmiňovaní radikální islamisté, kteří Korán interpretují vlastním velice radikálním způsobem a není to tedy způsobeno Koránem samotným, ale interpretací jedinců, kteří si vytvořili vlastní způsob vnímání tohoto náboženství a dovolím si tvrdit, že si vytvořili vlastní radikální náboženství, které se samotným islámem toho má velice málo společného.

V této replice jsem se pokusil shrnout hlavní důvody, proč by islám neměl být zakázán. Na základě výše zmíněných argumentů si dovolím tvrdit, že islám nemůže být zakázán. Toto tvrzení podporuje jednak usnesení Ústavního soudu zmíněného výše, které tvrdí, že vnitřní přesvědčení je absolutně neomezitelné a vnější projevy mohou být omezeny. Z toho ovšem plyne, že vnější projevy nemohou být plně zakázány, jelikož by zde došlo ke konfliktu s diskriminací, který soud důrazně zmiňuje ve svém usnesení. Dále jsem se pokusil objasnit nevhodné použití jednotlivých úryvků Koránů, které vyvolávají pocit násilnosti Koránu. V neposlední řadě jsem se pokusil aplikovat judikaturu ESPL stejně jako v podání. V mém případě jsem došel k závěru, že jednotlivé kroky v podání byli nesprávně použity a argumentace u jednotlivých kroků byla nedostatečná. K tomu, aby bylo možné použít tuto trojčlennou analýzu a její jednotlivé kroky, tak je důležité zdůraznit, že je třeba všechny kroky uplatnit kumulativně. Podmínka kumulativnosti dle mého názoru nebyla splněna, a tak tuto analýzu není možné použít, a tedy z žádných důvodů zmíněných v podání není možné islám zakázat.